

И двамата братя излѣзоха като пребити кучета.
— Ти лошо свири, — каза Паскалъ.
— А ти пъкъ лошо пѣ, — каза Бенедето.
Единъ другъ се обвиняваха
— Да се раздѣлимъ! — каза Паскалъ. — Всѣки
да върви кждето иска. Ще видимъ кой ще спечели.
Раздѣлиха се и трѣгнаха единъ на лѣво, другъ
на дѣсно. Но щастието не бѣ съ никого. Нито гла-
сътъ на Паскалъ, нито китарата на Бенедето трогваха
душитѣ. Прозорцитѣ на кжщитѣ се затваряха за тѣх-
ната музика. Никой не тичаше следъ тѣхъ.

Тѣ не разбираха отъ що е това. Тѣ не знаеха, че
откакъ сърдцата имъ се раздѣлиха и замечтаха за
много богатство, музиката остана на страна.

Отчаяни, безъ троха хлѣбъ, тѣ си спомниха за
своето село и всѣки по своя пжтъ се върна при
майка си.

Тя ги посрещна радостно и пакъ запита:

— А сега? Ще научите ли занаятъ?

Двамата братя не казаха не, защото сега вече
бѣ нужно да се научатъ занаятъ за да се прехранватъ.

Паскалъ стана воловаръ, а Бенедето — камено-
дѣлецъ.

Вечеръ, когато слънцето слизаше и пжтищата ста-
ваха тъмни, тѣ се връщаха въ кжщи и захвърляха на
единъ жгълъ сечивата и сѣдаха до майка си. Тѣ чес-
то си спомняха за хубавата музика, която тѣй скоро
забравиха и изгубиха.

Отъ италиянски прев. Д-ръ Милко Ралчевъ.

Дѣждъ.

Вънка буенъ дѣждъ вали,
Като изъ ведро се лѣе,
И кога се навали
Пакъ ще слънце да изгрѣе.

Г. Б.